

Tâm sự của mèo

Năm con cọp sắp hết, đến lượt tôi ra sân khấu trọn năm tới theo thứ tự của 12 con giáp trong âm lịch. Người Tàu gọi tên năm tuổi tôi là năm con thỏ, còn người Việt thì là năm mao tức là mèo.

Năm nay tôi lên 5 tuổi đời nhưng loài người thích tính toán lắm cấm nói tôi được 35 tuổi, dù tính thế nào, có lẽ tôi đã sống một phần ba của đời mèo, trung bình là 15 năm. Tôi bước vào tuổi người lớn rồi.

Tôi sinh ra ở miền biển. Không biết cha tôi là ai, hình dáng ra sao? Có lẽ là một gã mèo hoang tới cơn nhẩy bậy nhằm mẹ tôi đã sinh ra chúng tôi.

Mẹ tôi là dân vô gia cư, dẫn 4 đứa chúng tôi lang thang đi tìm cơm thừa cá cặn, chuột, chim chóc và những gì có thể nuôi chúng tôi qua ngày, khi đói khi no.

Các anh chị tôi có bộ lông như mèo mướp, hai ba màu đen, trắng vàng, riêng tôi có bộ lông toàn màu xám. Tôi bị rận cắn nên thân hình ốm yếu, động tác chậm chạp, khiến cho mẹ tôi đã quyết định bỏ rơi tôi mà chăm sóc cho anh chị khoẻ mạnh của tôi theo định luật sinh tồn thiên nhiên. Lúc ấy tôi chưa dứt sữa mẹ nên việc này ám ảnh tôi suốt đời.

May cho tôi có một cô bé cảm động về tình cảnh của tôi nên cho tôi một ít sữa mỗi ngày đổ trong cái đĩa để cho tôi uống cầm hơi. Bố cô này cho tôi được vào nhà rồi đem tôi đi khám thú y chích thuốc trừ rận và cho tôi ăn crốc kêt dành cho mèo. Ông ta đem tôi về nhà và để tôi trong cái hộp carton đem đến nhà ông nội cô bé. Lúc mở hộp ra, tôi sợ quá, chạy trốn trong hốc tối.

Họ đặt tên tôi là con Batman. Bà chủ gọi tôi là con mi nét, ông chủ gọi tôi là con miêu vì tiếng Tàu miêu thử. Tên nào tôi cũng nhận miễn là có cho ăn đủ no là tốt rồi.

Họ sắm cho tôi nào lồng vệ sinh, gào mên ăn, gào mên uống, thúng để ngủ, đồ ăn của mèo con, đồ chơi, chỗ tập cào cẳng và phải dạy tôi như trẻ con cho có thói quen tốt.

Tôi là giống cái, họ sợ tôi ra ngoài đi ngủ bậy dắt về một lũ mèo con thì mệt, cho nên nhân dịp đi khám sức khỏe bởi thú y, bà chủ nhờ viên thú y hiến tử cung tôi.

Ông thú y cấp cho tôi sổ sức khỏe và giấy tuổi là 3 tuần lễ với tên chính thức là con Batman. Tôi yên tâm là không mang bệnh về nhà.

Dần dà, tôi quen thuộc trong nhà và ít trốn tránh chủ nhà. Nhưng cái bản tính hoang dã vẫn còn đó, tôi không thích ve vuốt thì có thể cào họ. Họ có dịp đem tôi lên thăm con gái họ ở cách Nantes 500 km. Tới nơi tôi trốn mất, tìm mãi không thấy. Tới giờ ăn vì đói nên tôi phải chường mặt ra.

Người tây sao mà sạch sẽ và quá vệ sinh, họ lại đem tôi đi khám thú y để khám răng và tiêm thuốc chống bệnh dại và chống sida cho tôi.

Sau đó tôi bị bệnh ăn uống thất thường và đi tiểu bừa bãi ra máu, kêu méo méo luôn miệng, thế là họ lại phải đem tôi đi khám thú y, chụp quang tuyến và nói tôi có sỏi trong thận và cho thuốc như người bệnh. Thức ăn chủ phải mua crốc kêt đặc biệt

không có bán ở siêu thị để tránh bệnh sởi. Ngoài ra khi đi xa phải tránh cho tôi bị thần kinh căng thẳng.

Làm mèo tây sướng thật, tại số tôi như vậy. Không phải lo kiếm miếng ăn cực khổ như đi bắt nhện mỗi hay săn chuột mệt nhọc. Bà thú y cho biết là không cần thiết thả tôi ra vườn vì có thể tôi chạy rong ruid bị xe cán thành ba tê hay què cẳng thì khổ.

Bên trời này đã có thẩm mỹ viện cho cái giống 4 chân này, nhà thương không thiếu và nghĩa địa đàng hoàng. Người ta còn nhớ cô đào danh tiếng toàn cầu Brigitte Bardot đã từng lên án những người bạc đãi gia súc và hành động bỏ rơi chúng tôi khi chủ nhân đi nghỉ hè. Không như giống mèo trên trung du Mộc châu bị loài người thịt để làm món nhậu hay thuốc, rồi treo bảng quảng cáo thịt mèo, thịt dê núi nhan nhản trên đường đó.

Tôi không phải là giống mèo danh tiếng, nhưng chủ nhà cũng ra công tìm xem tôi thuộc giống nào? Bộ lông tôi mượt, màu xám tuyền, mắt tôi màu xanh lục như cô đầm đẹp. Mặt tôi hơi tròn thân thể hơi nặng nề, què kệt như giống mèo Chartreux.

Nhà chủ đặt ra khuôn phép để dạy dỗ tôi, họ cấm không cho tôi ra khỏi nhà, không cho ăn ba tê, thịt cá, cấm tôi leo trèo lên tủ buffet, không cho tôi ăn nhiều chất đường, đồ ăn cho mèo bán ở siêu thị vì sợ tôi ốm lại phải đi khám thú y. Tôi có chuồng vệ sinh và chỗ ăn uống riêng biệt. Họ còn sắm nhiều đồ chơi cho tôi như chuột tự động, chuột nhiều màu, nhưng tôi chỉ thích cái cần gắn lông gà mà ông chủ phe phẩy cho tôi nhào lộn và vồ lấy để tập thể thao và giải trí.

Thỉnh thoảng họ đem tôi ra biển nghỉ mát, chao ơi cái không khí của nơi tôi sinh ra sao mà huyền diệu thế, tôi không thể nào quên nơi đó được. Không biết mẹ và anh chị tôi bây giờ ra sao? Sống hay chết có ai nuôi dưỡng không? Hay còn phải lang thang đi kiếm ăn độ nhật? Riêng tôi thì có mái nhà che chở, không phải lo ăn, lo uống còn được đi chơi nữa, tuy không được rong ruổi ngoài đường.

Dần dà tôi quen với chủ nhà, không còn trốn tránh họ và còn để cho họ vuốt ve. Thính giác tôi rất nhạy, vì không có mẹ che chở lúc còn ấu thơ nên tôi rất sợ người lạ, nghe tiếng động lạ là tôi lủi trốn trong gầm giường để họ không tìm thấy tôi. Tôi có những đặc tính mà loài người không có như nhìn rõ trong đêm tối, đánh hơi rất tài, quan sát giỏi, cái gì khác lạ trong nhà tôi đến người mù xem đã quen hay chưa? Trí nhớ minh mẫn và nhất là cái linh tính trời cho. Tôi biết trước khi họ sắp nhốt tôi vào lồng để đi du lịch thì tôi trốn mất để chủ nhà kêu réo hết hơi và tìm kiếm bỏ hơi tai.

Người ta có nói rằng khi loài mèo chúng tôi đến phòng bệnh nhân nào trong bệnh viện thì báo điềm chẳng lành hay sao? Ngoài ra tôi có thông minh không? Chủ nhân xem việc ăn uống đúng giờ của tôi là một phản xạ Pavlov như bao phản xạ khác, nhưng họ không biết là mọi việc đều do tôi chủ định như tục ngữ dân gian Pháp đã nói “người chủ ở trong nhà của con mèo, chứ không phải mèo ở trong nhà chủ”. Một đêm khuya khi nằm trên bàn của salon, tôi vô tình đặt chân lên cái hộp điều khiển xa của ti vi và bật máy lên. Chủ nhà hốt hoảng thức dậy, bật đèn sáng trưng vác gậy đuổi trộm. Khi rõ sự việc thì họ yên tâm đi ngủ. Sau đó họ khoe rầm rĩ là tôi rất thông minh, có đỉnh cao trí tuệ.

Vốn ít nói, tôi chỉ lên tiếng khi cần thiết, khi đi trong ô tô nếu nóng quá tôi nhỏ nhẹ kêu méo méo thì chủ hiểu ngay để bật máy điều hòa không khí cho đỡ nóng. Khi cửa vô tình bị đóng trong phòng không ra được, tôi lại kêu lên thì họ mở cửa ra. Lúc có con mèo lạ lỏn vờn bên ngoài cửa kiếng thì để bảo vệ cái lãnh thổ của tôi thì tôi

gầm lên như sư tử hồng, tai cụp ra sau, đuôi xòe rộng như đuôi sóc cho đối thủ sợ bỏ đi. Lúc này nhà chủ cũng sợ tôi cào, nên chỉ ra ngoài để đuổi mèo lạ đi.

Nhà chủ săn sóc chu đáo như cắt móng cho tôi, khi tôi chảy lệ thì họ hỏi thú y cho thuốc chữa, tôi bỏ ăn thì họ sợ tôi bị ốm. Nhân thế tôi làm già lên, khi phật ý tôi tiểu bậy trong nhà thì họ phải chiều theo ý tôi.

Tôi thường ngồi trên chỗ cao trước cửa kiếng nhìn ra ngoài trời xem chim bay, cành cây hoa cỏ rung rinh không hiểu tại sao? Những giọt nước từ trên cao chảy xuống dọc theo cửa kiếng có cái gì bí mật. Chủ nhà thấy tôi tư lự lâu thì họ nói tôi đang suy tư trầm ngâm nghĩ ngợi. Tôi muốn ra khỏi nhà để giải thích các câu hỏi trên. Cho nên tôi kêu réo lên và tiểu bậy trong phòng khách. Họ lại tư vấn ông thú y, ông ta giải thích nên cho tôi ra vườn để thư giãn bớt căng thẳng thần kinh. Chủ nhà lại chiều theo ý tôi. Trong vườn nhà cái gì cũng mới lạ với tôi. Thôi thì tha hồ thám hiểm bụi cây lùm cỏ và đánh mốc biên giới nhà tôi bằng nước tiểu của tôi. Thăng mèo đen đáng ghét không dám lai vãng trong địa giới của tôi. Tôi ăn vài cọng cỏ hay lá cây lạ cho biết, sau đó thì ói mửa tùm lum. Ra ngoài vườn thì tôi chợt hiểu là nước rơi là mưa làm ướt lông tôi, rất khó chịu hay tuyết làm lạnh cóng chân tôi. Con mèo cái nhà bên cạnh muốn vào nhà tôi và thường đến bên cửa thách đố tôi. Tôi gầm lên và nằm theo thể sư tử hồng để dọa nó, bà chủ phải ra vườn dùng vòi nước đuổi nó đi.

Tôi có thói quen khi họ ăn cơm, tôi mon men lại gần nhìn họ trông trọc. Thế là họ động lòng cho tôi vài miếng nhỏ mà tôi thích như thịt kho, jambon, giò, cá hồng, da ua, sữa...nếu không vừa ý tôi ngoe nguẩy bỏ đi. Cả ngày tôi chỉ ăn no rồi ngủ li bì, khi có nắng thì tôi thích nằm dài phơi nắng nhưng da không r ám nắng như người âu mỹ ưa chuộng vì tôi đã có lông đẹp rồi.

Tôi sống theo thiên nhiên, khoảng 7 giờ sáng tôi cào cửa phòng, kêu toáng lên để họ phải bật đèn thức dậy mở cửa cho tôi vào, nhảy lên giường nằm dưới chân bà chủ.

Các bữa ăn của tôi được máy định sẵn giờ giấc, dung lượng theo tiếng gọi ghi âm của bà chủ. Ông chủ còn mua cho tôi crốc két gà hay cá cho tôi ăn khi tôi cọ sát vào chân ông ta trong bếp. Khi thấy ông ta vào phòng tôi ở, tôi nằm ườn ra, lăn lộn là ông ta phải đến vuốt ve tôi hay lấy cái cần phe phẩy cho tôi nhào lộn, trưng giỡn. Ai bảo loài mèo tôi không có trí khôn?

Nhiều khi ngẫm nghĩ lại không biết tôi sướng hay khổ? Cuộc sống của tôi ngày nào cũng giống nhau, không có gì mới lạ, thay đổi. Dù sao tôi có chỗ ăn ở và có chủ chiều chuộng là may mắn rồi. Kiếp sau nếu tái sinh tôi không biết nên làm mèo hay làm người?

Nguyễn Hoạt